

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογένειας» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αβθαίρετος υπερίτιμής των παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

Η ύπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη ύπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

Πολλοί άναγνώσται των έπαρχιών μας ρωτοϋν πώς θα μπορέσουν να άποκτήσουν τά όλα των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τά όποια δέν έπρόλαθαν να προμηθευθούν. Τους άπαντώμεν ότι υπάρχουν δύο τρόποι: "Η ν' μας στείλουν τά δελτία των και 8 δραχμάς δι' έκαστον θιβλίον και να τους τά στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις τό ύποπρακτορείον των έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τά άποκτήσουν άσφαλώς.

ΣΙΤΣΙΛΟΝ. — Μας γράφετε στην έπιστολή σας

«Λαμβάνω την τιμήν να σ'σ στείλω ένα ποιήμα μου, τό όποϊον έγραψα, λόγω του επαγγέλματός μου στη θάλασσα και όχι μεταξϋ άναπαυτικού καναπέ και πολυτελούς γραφείου, διά να είνε μόνον με τη φαντασία γραμμένο. Όχι όμως έπειδή έζησα πολλές φορές στη ζωή μου, στιγμές όπως οι στίχοι μου, να άπαιτώ να μ'ην τό κρίνετε άσχημά, αλλά έλπίζω να τό δημοσιεύσετε σε μία άκρούλα του άγαπητού μου περιοδικού σας».

Τό ποιήμα σας, ώστόσο, δέν είνε έπιτυχές. Γράφετε, φαίνεται, για πρώτη φορά στίχους. Ίδου αυτό:

ΚΑΚΙΕΣ ΩΡΕΣ

Μαύρο καράβι άσπρα πανιά
μαύρη φοιφοτούνα, μουντή καταχνιά
σπάνουν κατάρτια, ξέσπασ' ή μπόρα
άμοιρο καράβι δέ γλυτώνεις τόρα.
Σφουρίζουν τά σκονιά κόβοντ' άμοι
διαταγές, λυσοδεσίματα, άντάρα
φωνές, άνάκατες, τρομάρα, λυγμοί
μουγκρίζει τό καράβι σά να φοιμάξη κατάρια.
Νά τόρα ένα κήμα άκόμη π'ό μεγάλο
μπατάρει τό καράβι όλο με τη μπάντα
σε λίγο θα βοιλιιάξη, κήμα δέ θέλ' άλλο
να χάθηζε δέ φαίνεται έβούλιαξε για πάντα.
Πεντέξη γλάροι πού πετοϋν
με άνοστα κραξίματα
οί μόνοι είνε πού θρηνοϋν και χάνονται στα κήματα

ΜΑΡΙΟΝ Ν. Α. — "Αν έχετε την γνώμην ότι τό «Μπουκέτο» είνε ύποχρεωμένον να δημοσιεύη π'αν πεζογράφημα, τό όποϊον λαμβάνει και π'αν ποιημα και π'ασαν φλυαρίαν, αν έχετε την αντίληψιν, ότι πρέπει ν' ανακηρύζωμεν πάντας τους γράφοντας νέους μεγάλους συγγραφείς, αν φρονήτε ότι δέν πρέπει να σεβώμεθα τό άναγνωστικόν κοινόν μας, αν τέλος ή ειλικρίνεια σας ένοχλή, να πάψετε — ως και μας άπειλείτε άλλωστε — να πάψετε, λέμε, να μας διαβάζετε. Τό να χ'σση ένα περιοδικόν ένα του άναγνώστην, είνε θέβαια λυπηρόν. Περισσότερον όμως λυπηρόν είνε τό να κερδίση τόν άναγνώστην αυτόν — τόν ένα και μόνον — και να χ'σση έκ'ατό άλλους, να χ'σση την εκτίμησιν του κοινού του, δημοσιεύοντας άκατάλληλα και άνεπιτυχή πεζογραφήματα. Για να σ'α, γράψουμε ότι τό «Έργον» σας ήτο «ΞΗΡΟΝ», ξηρόν θα ήτο. Για να σ'α γράψουμε ότι έθύμιζε ειδήσιν του άστυνομικού δελτίου και αυτό θα συνέβαινε άκόμη, λόγω της ξηρότητός του. Εις όλα αυτά, πάντως, δέν ύπήρχε ειρωνεία. Αύτή ήτο ή κρίσις μας. Υπάρχουν «Έργα» πού δέν παίρνουν, δυστυχώς, άλλου ίδους κριτικόν, γιατί στεροϋνται άπλοϋστα παντός λογοτεχνικού προτερήματος. Αύτά είχομεν να σ'α είπούμε. Και σ'α είπαμε — αυτό είνε λάθος θανάσιμον — πολλά!

ΜΑΡΙΤΣΑΝ ΒΡΑΧΝΟΥ, Πάτρας. — Δέν δημοσιεύουμε, δυστυχώς ή εϋτυχώς, τέτοιου είδους άγγελίας. Τό «Μπουκέτο» είνε οικογενειακό περιοδικό. Πώς λοιπόν θέλετε ν' άνοίξη γραφείον συνοικισίων; Προχθές ήρθε στο γραφείο μας μία δεσποινίς, ούτε ώραιά, ούτε νέα και μας έζήτησε να δη-

μοσιεύσουμε επί πληρωμή... ότι «ζ η τ ε ι ά λ λ η λ ο γ ρ α φ ι α ν μ ε ν ε σ υ ς! Φυσικά, της άρνηθήκαμε κατηγορηματικώς. Και έθύμωσε. Και άπ'ήλθε ψιθυρίζουσα άράς και ύβρεις. Και όμως ή άρνήσις μας ύπήρξε πολύ μαλακή, πολύ «ζαχαρωμένη», ούτως ειπείν. Της έξηγήσαμεν τό άπρεπές του πράγματος. Τό άπρεπές και τό ύποπτο και γι' αύτή και για τό περιοδικό. Ματαιώς όμως. Απ'ήλθε έξωργισμένη. Και διερωτώμεθα: Γιατί να όργίζεσθε; Και γιατί να θέλετε τό περιοδικόν σας ειδος διαμέσου των αισθηματισμών σας; Αφήστε λοιπόν τό «Μπουκέτο» μακράν της σκιάς αύτης, εις τόν φωτεινόν δρόμον πού έχάραξε και άπευθυνθήτε άλλου.

Ν. ΠΟΤΗΡΗΝ. — Οί στίχοι σας όχι έπιτυχημένοι. Ίδου τό ποιηματάκι σας:

ΩΜΟΡΦΙΑ

Νόμισα πώς παντοτεινή θάμνεζ στην θωριά μου,
Όνειρευτή, πάντα γλυκειά άγκάλη μητρική,
Κι' έλεγα πάντα πώς θ' άντλώ από σενα τη χαρά μου,
Του τραγουδιού μου δύναμι παρηγοριάς πνοή.
Μά έσύ τό τριαντάφυλλο πού άνθελά του άπανθίζει,
Σκορπώντας τ' άνθολέταλα του Μάη ένα προί,
Σκόρπισες, χάθηζες στο πέραςμα του χρόνου πού βαδίζει,
Άξεχώριστα, Αφήνοντας μ'ά άνάμνησιν τρανή.

Και πρώτα-πρώτα τί θέλετε να π'ητε με τόν α' στίχο, "Ότι θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη σας; Άλλο μνήμη όμως και άλλο «θωριά» πού γράφετε σεις. Θωριά λέγεται ή μορφή, τό πρόσωπο. Και στόν α' στίχο του δευτέρου τετραστίχου γράφετε πώς τό τριαντάφυλλο «άπανθίζει». Θέλετε να π'ητε θέβαια φυλλορροεί. Αλλά άπανθίζει σημαίνει τό αντίθετο. Διαβάστε λοιπόν. Διαβάστε πολύ και πάψτε επί του παρόντος τουλάχιστον, να γράφετε στίχους.

Θ. Α. Κ Ι Λ Κ Ι Σ. — Η άπάντησις σας περι του ιδανικού συζύγου ήρθε άργά, μετά την ταχθείσαν προθεσίαν. Εκτός αυτού είνε και έξωφρενική κάπως. Ίδου:

«Ίδανική σύζυγος είνε μόνον εκείνη, την όποιαν άγαποϋμαι. Και έξηγοίμενος σαφέστερον, όλα τά έρωτικά ζευγάρια πού παντρεύονται από έρωτα πραγματικόν, παθολογικόν άποτελοϋν την κατ' ούσίαν ιδανικήν ζωήν. Έν εις λόγφ, γυναίκα την όποιαν άγαποϋμε, άνταποκρινομένη στην άγάπην μας είνε κατ' ούσίαν κυριολεκτικώς ή ιδανική σύζυγος».

ΛΥΚΟΦΩΣ. — Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς. Φυσικά τά έγράφατε επάνω στο σπαραγμό σας, αλλά τους λείπει άκριθ'ς ή ποιησις. Ίδου επί παραδείγματι, τό ένα εξ αυτών:

ΕΦΥΓΕΣ ΜΙΑ ΤΡΙΤΗ

Ήταν μία Τρίτη βροχερή του φθινοπώρου
π'ό ή ψυχές μας πλημμυρίζουν απ' άνία
π'ό έμαθα τό θάνατο γνωστοϋ μου άεροπόρου
—χρειάσθηκε έναν άγγελο άκόμη ή Παναγία—
"Εφυγες και όλοι κλάψανε στόν άξαφνο χαμό σου
μά, ώϊμέ, κανείς δέν μπόρεσε τό δρόμο να σου φράξη
"Εφυγες και μ'αζ λύπησε πολύ ό θάνατός σου
—έτσι ή μοίρα ή σκληρή σου είχε γράψι.
"Αχ! είνε κήμα κι' άδικο να χάνωνται οί νέοι
π'ό βλέπουν ένα μέλλον φωτεινό
κι' έστω άς μ'ην είνε σαν τό Κόστα χρήσιμοι, έστω άς μ'ην
(είνε ώραιά

να φεύγουν για ταξίδι άλαργινό.
Φεύγει ή ψυχή για κεί π'ό στη ζωή άγάτση

της φαντασίας τά όλόχρυσά παιδάκια
(για
πετ'ά, δέν συλλογίζετα αυτούς π'ό
(έδω κάτω άφησιν
π'ά να βρ'η χρυσοσ'άλωτα του πα-
(ραδείσου άτια
Και μεις στόν κόσμο αυτόν έδω τό
(ψεύτικο
τό άψιγο κορμάκι τους κρατοϋμε
και κλαίμε - κλαίμε άπαρηγόρητα
γι' αυτούς π'ό έφυγαν μαζουά και
(δέν ξαναγυρνούνε.
Μ' άλλοίμονο! ό Θεός στα δάκρυά
(μας
άκρόασι καμιά δέν δίνει,
μόνο με τό γοργό του χρόνου πέ-
(ρασμα
παρηγοριά μέσα στις ψυχές μας
(χύνει

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21.419)
Διευθυντής, ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
"Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
'Εσωτερικού δι' εν έτος Δραχ. 200 'Εξωτερικού Δολλάρια 6
'Εξάμηνος » 100 'Αμερικής » 7
και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελλι-
νια 30. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνωντα
πρός τόν Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟ-
ΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμή έκάστου φύλλου δραχ. 4.
'Εν 'Αμερικ'η, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά
φύλλον πώλησιν ή Εταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του
κ. Κ. Καλαπούδου.